

РЕШЕНИЕ

№ 9167

гр. София, 08.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 18.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **479** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на О. А., непридружен непълнолетен, гражданин на А., чрез адвокат Д. Г. срещу Решение № 4529/14.08.2025 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен като издаден в противоречие с материално-правни разпоредби и целта на закона.

Посочва се, че административният орган е пренебрегнал напълно факта, че в случая се касае за непридружен непълнолетен, т.е. за дете. Твърди се, че не са обсъдени дори събраните в хода на административното производство доказателства, имащи отношение към изясняването на обективната истина, с което е нарушен чл. 35 от АПК.

Инвокирани са доводи, затова че административният орган не разработил собствена методология, която да му позволи адекватна преценка на основателността на молбите за предоставяне на международна закрила, подадени от непълнолетни лица. Такава методология би следвало да е базирана на критериите за висшия интерес на детето, заложен в Конвенцията за правата на детето и Закона за закрила на детето. Липсата на такава проверка противоречи и на правото на ЕС и по-специално на съображения 9,11 и 35 от Преамбюла на Директива 2013/33/ЕС, даващи допълнителни разяснения относно висшия интерес на детето.

Цитирани са коментари на Комитета по правата на детето към ООН, където се разглежда понятието „Най-добрия интерес на детето – първостепенно съображение”.

На последно място се твърди, че административният орган не е засегнал и не е обсъдил данните за актуалната обстановка в държавата на произход на търсеция закрила – А..

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият не се явява. За същия са налице данни, че е напуснал самоволно РПЦ на ДАБ на 16.06.2025 г. и от тогава е в неизвестност. Назначеният му по реда на ЗПП процесуален представител адвокат Г. поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт К..

Съдът в съответствие са разпоредбата на чл. 15 от Закона за закрила на детето е изискал от компетентната Дирекция „Социално подпомагане” да представи доклад и да изпрати свой представител. На 17.02.2025 г. е постъпило писмо от ДСП „О.”, видно от което, дирекцията е в невъзможност за изготвяне на доклад, поради обстоятелството, че непридружения непълнолетен не са намира на територията на страна, според дадената от адвокат Г. и РПЦ на ДАБ информация. Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, относно следните обстоятелства.

С молба рег. № 50 9014/13.05.2025 г. до Държавната агенция за бежанците О. А. е поискал да му бъде предоставена международна закрила.

Производството е образувано с регистрирането му с регистрационен лист рег. № 50 9014/13.05.2025 г.

Видно от писмо № М - 7544 от 16.07.2025 г. на Директора на Специализирана Дирекция „М” – ДАНС, Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила на О. А., в случай, че същият отговаря на условията по ЗУБ.

На 02.06.2025 г. с търсеция закрила е проведено интервю, резултатите, от което са обективирани в протокол рег. № 50 9014/13.05.2025 г. от същата дата. Оспорващия твърди, че е напуснал А. нелегално през 2024 г. Установил се е за около осем месеца в И., след което е достигнал Т., където е останал около 6 месеца. Впоследствие е решил да продължи за З. Европа и така с помощта на трафиканти е пристигнал Б.. В страната си на произход, оспорващият не сочи да е имал проблеми заради своите религия, раса, етническа или политическа принадлежност. В А., в провинция Б. и до момента живеят неговите близки. Сочи, че е учил само до шести клас.

Като причина за напускане на А. сочи неразбирателство с чичовците му. Сочи, че след вражда за земи брат му е бил наръган с нож. Те били близки с правителството и затова им взели земите. Опитали се да се оплачат, но нямало смисъл. Самият О. А. не е бил заплашван или подлаган на някакво насилие. Опитали да се преместят на друго място, но нямали достатъчно средства.

Чужденецът не е представил писмени доказателства или документи за самоличност.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Председателя на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото е приета справка № МД-02-320/11.06.2025 г., съставена от Дирекция „Международна дейност” при ДАБ, относно актуалната политическа и икономическа обстановка в А..

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното Решение не е било съобщено на лично на О. А.,

предвид на обстоятелството, че същият е напуснал РПЦ на ДАБ и е в неизвестност. То е било съобщено на назначения му представител на 08.12.2025 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 19.12.2025 г., т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че О. А. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Според константната практика по подобни казуси молбите на гражданите на А. за предоставяне на закрила следва да бъдат разглеждани на индивидуален принцип. Като лица в потенциален риск се определят такива, свързани с международните сили и правителството на страната, хуманитарни работници и активисти за правата на човека, журналисти, цивилни лица, за които има съмнение, че подкрепят една или друга групировка, лица, изложени на риск да станат жертва на кръвна вражда, хора с различна сексуална ориентация, жени със специфични характеристики и т.н.

В оспореното решение са обсъдени подробно изтъкнатите от О. А. доводи, касаещи търсенето от него право на закрила. Съдът, в настоящият му състав не може да не се съгласи с аргумента, че оспорващият не е доказал твърденията си, че ако се завърне в А., животът му ще бъде поставен в опасност. При проведеното интервю, не са ангажирани сигурни доказателства в тази насока. Жалбоподателят сочи, че е имал проблеми със свои роднини за недвижими имоти, но не твърди да е заплашван или подлаган на каквото и да е насилие.

Няма данни оспорващият да е бил преследван заради своята раса, религия, политическа принадлежност или народност, както и за принадлежност към определена социална група или политически убеждения.

Изложеното мотивира съдът да приеме, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ.

Няма съмнение, че на много места в А. има спорадични актове на тероризъм и насилие, след изтеглянето на международните сили и поемането на властта от страна на талибаните. Последните са успели до момента да стабилизират икономиката на страната и националната валута.

Правителството е обявило обща амнистия за цялата политическа и военна опозиция и извеждане от употреба на оръжията в страната. Така за цивилните се създава чувство за безопасност и мобилността в страната се увеличава значително. Местните военачалници са поставени под контрола на централната власт и с това сигурността във всички части на А. се е увеличила значително. Предприети са стъпки за урегулиране на отношенията със съседните страни – И. и П..

В последните седмици редица световни медии съобщават за военното напрежение между А. и П., което е ескалирало, афганистанските талибани предприели трансгранична атака срещу пакистански служители по сигурността, а на сутринта въоръжените сили на И. нанесли въздушни удари по правителствени обекти в К. и К.. Въпреки това ситуацията не може да бъде характеризирана като международен конфликт, достигащ границите на безогледно насилие.

Безспорно е, че в момента в А., са налице са значителни ограничителни мерки, свързани с правата на жените и момичетата, които са характерни за много ислямски страни по света.

Съдът извърши проверка в общодостъпни източници на информация за страната по произход на търсещия закрила. На интернет-страницата, за търсене на информация за държавите по произход, поддържана от Европейската агенция за убежището, www.ecoi.net, както и в други релевантни и надеждни източници не се откриха данни за провеждане на военни действия в А., имащи характера на вътрешен въоръжен конфликт, нито за други обстоятелства, от които да се направят изводи, че обстановката там достига прага на безогледно насилие над цивилното население по смисъла на чл. 15 от Директива 2011/95.

Изложеното мотивира съда да приеме, че в страната на произход на жалбоподателя има условия за сравнително безопасен и нормален живот, а причините за напускането на А. са с генезис, изключващ предоставянето на хуманитарен статут по смисъла на ЗУБ.

По изложените съображения съдът намира, че на О. А. не следва да бъде признат хуманитарен статут, поради недоказани предпоставки за това.

Съдът намира, че следва да обсъди релевиранети в жалбата доводи, касаещи висшия интерес на детето, защото О. А. е непридружен непълнолетен.

Съгласно чл. 6а ЗУБ, и съображение 18 от Преамбюла на Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13.12.2011 г. относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила /Директива 2011/95/ЕС/ и съображение 33 от Преамбюла на Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26.06.2013 г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила, както и чл. 24, § 1 и § 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз, а разбира се и чл. 3, § 1 и сл. от Конвенцията за правата на детето на Организацията на обединените нации /приета на 21.11.1989 г., обн. ДВ бр. 55/1991 г., в сила от 03.07.1991 г./, поставят висшия интерес на детето, като водещ императив във всяко касаещо го производство, в частност - налагат при прилагането на ЗУБ първостепенно значение да има най-добрият интерес на детето. Според чл. 6а ЗУБ, преценката за най-добрия интерес на детето се извършва в съответствие с разпоредбите на Закона за закрила на детето /ЗЗкД/, като по аргумент от препращащата разпоредба на § 1, т. 11 от ДР на ЗУБ, във връзка с § 1, т. 5 от ДР на ЗЗкД, най-добрият интерес на детето е преценка на: а/ желанията и чувствата на детето; б/ физическите, психическите и емоционалните потребности на детето; в/ възрастта, пола, миналото и други характеристики на детето; г/ опасността или вредата, която е причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена; д/ способността на родителите да се грижат за детето; е/ последиците, които ще настъпят за детето при промяна на обстоятелствата; ж/ други обстоятелства, имащи отношение към детето. При отчитане критериите по § 1, т. 5 от ДР на Закона за закрила на детето, въз основа което следва да се приеме, че най-добрият интерес на детето е запазване целостта на семейството, благоденствието и социалното му развитие, което може и следва да бъде постигнато чрез завръщане на непълнолетния в страната му по произход при родителите му, които живеят в А.. Желанието му да стигне до 3. Европа, където няма роднини или членове на семейството му, не би могло да се приеме, че е в негов най-добър интерес.

По този начин са изпълнени и изискванията на член 23 от Директива 2013/33/ЕС относим към висшия интерес на ненавършилите пълнолетие. Също така следва да се подчертае, че най-добрият интерес на детето не е въведен от законодателя като задължителна предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут в чл. 9 от ЗУБ, нито е определен като условие за предоставяне на субсидиарна закрила в глава V от Директива 2011/95/ЕС, поради което не представлява самостоятелно и достатъчно основание за предоставяне на международна закрила,

което да може законосъобразно да замени отсъствието, както в случая, на материалноправните предпоставки за предоставяне на такъв вид закрила, предвидени от българския и европейския законодатели.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. А., непридружен непълнолетен, гражданин на А., чрез адвокат Д. Г. срещу Решение № 4529/14.08.2025 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република Б..